

ΣΟΥΖΑΝ ΚΡΕΛΕΡ

ΤΟ ΜΠΛΕ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ELEFANTEN SIEHT MAN NICHT

Από τις Εκδόσεις Carlsen, Αμβούργο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μπλε καταφύγιο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Susan Kreller

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Carslen Verlag GmbH, Hamburg, Germany, 2012

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014

ISBN 978-618-01-0553-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΣΟΥΖΑΝ ΚΡΕΛΕΡ

ΤΟ ΜΠΛΕ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

*Μετάφραση:
Τάνια Σταύρου*

Για όλους τους άλλους

1

Aυτό που συνέβη στο μπλε καταφύγιο μου χάρισε τον ερχομό του πατέρα μου, αλλά και πολλά στραβά βλέμματα. Τα βλέμματα παρέμειναν μέχρι το τέλος των διακοπών, ο πατέρας μου όμως αναχώρησε έπειτα από μόλις δύο ώρες. Θα ήθελα να τον κρατήσω κοντά μου λίγο παραπάνω και ίσως κάποια στιγμή να τον ακούσω να λέει πως το λάθος που έκανα δεν ήταν καθόλου λάθος τελικά – ή έστω λίγο λάθος, σχεδόν σωστό. Όμως το μόνο που του ήρθε στο μυαλό να ρωτήσει, εκεί, στον κήπο των παππούδων μου, ήταν αν τελικά τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά.

Τη στιγμή που το είπε αυτό, η γιαγιά μου ανακάτευε τον καφέ της για να κρυώσει, ενώ ο παππούς μου κατέβαλλε υπεράνθρωπη προσπάθεια να διαβάσει το *Εβδομαδιαίο Βήμα του Μπάρνμπουργκ*. Στην πίσω σελίδα έγραφε «Το υγρό στοιχείο προσελκύει μικρούς και μεγάλους» και «Ο Άλφρεντ Έσερ είναι ο νέος αρχηγός της πυροσβεστικής», ενώ αν

έδινες λίγη παραπάνω προσοχή θα μπορούσες να δεις τον παππού μου να τρέμει και τους τίτλους να χοροπηδούν όπως οι ξύλινοι διακοσμητικοί νάνοι σε άνεμο κατηγορίας πέντε, μόνο που εκείνο το απόγευμα δε φύσαγε καθόλου, ο ήλιος μάς είχε καθηλώσει στις πολυθρόνες του κήπου και στον ουρανό φαίνονταν μόνο δυο τρεις γραμμές από τις ουρές των διερχόμενων αεροπλάνων, μικρές ατέλειες στη λουστραρισμένη σκεπή αυτής της φωτεινής μέρας.

Όταν η γιαγιά μου κατάλαβε, έπειτα από πενήντα στροφές, πως δεν παίρναμε στα σοβαρά το ανακάτεμα στο φλιτζάνι του καφέ της, σήκωσε ψηλά το κουτάλι και δήλωσε με πρόσωπο τραβηγμένο από τον πόνο: «Σας το ξεκαθαρίζω ότι δεν μπορώ να ξαναπάω ποτέ πια στο πρόγραμμα γυμναστικής για την πλάτη, γιατί οι άλλοι μιλούν, η Σιγκρούν μιλάει, η Τράουτχεν, ακόμη και η Χίλντε, που την παίρνω κάθε μέρα με το αυτοκίνητο. Και, συν τοις άλλοις, εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα για την εγγονή μου, έτσι δεν είναι;»

Ο παππούς μου άφησε την εφημερίδα να πέσει και ο μπαμπάς μου μουρμούρισε κάτι σαν «δεκατριών και αρκετά μεγάλη», ενώ εγώ ήμουν έτοιμη να απαντήσω κατάλληλα. Όμως το μόνο που είπα ήταν: «Πόσο θα μείνεις αυτή τη φορά;»

Και καλύτερα να μην απαντούσε ο πατέρας μου: «Έχω ήδη φύγει».

2

«Πήγαινε στους άλλους».

«Δε μου μιλάνε, γιαγιά».

«Ούτε ο Ρόμπερτ, των Μπάουερ;»

«Δε μου μιλάει».

«Δε σου μιλάνε καθόλου;»

«Καθόλου δε μου μιλάνε. Κάθομαι και στέκομαι εκεί. Δεν μπορώ να ξαναπάω».

«Ακόμη και ο Ρόμπερτ;»

«Μμμ».

«Και οι άλλοι; Όλοι αυτοί που συναντούσες στο γέρικο δέντρο; Τι ήταν πάλι αυτό, σφενδάμι;»

«Γιαγιά!»

«Ούτε αυτοί λοιπόν. Τότε πήγαινε στην Τράουτχεν, θα χαρεί».

«Αυτή είναι εβδομήντα χρονών, τι να κάνω εκεί; Πλατάνι ήταν το δέντρο».

«Τότε πήγαινε στο κολυμβητήριο».

«Δεν πάω στο κολυμβητήριο. Σε στραβοκοιτάζουν όταν είσαι μόνος σου».

«Τότε πήγαινε στην Τράουτχεν, αυτή δε στραβοκοιτάζει».

«Επειδή είναι σχεδόν τυφλή, γι' αυτό».

«Μάσα!»

«Γιαγιά».

Το Μπάρενμπουργκ ήταν η πιο βαρετή πόλη στον κόσμο. Αν και στη ζωή μου είχα δει μόνο λίγες πόλεις, είμαι σίγουρη πως ήταν έτσι. Και πιο πολύ στη γειτονιά των παππούδων μου, εκεί όπου περνούσα αναγκαστικά τις διακοπές μου μετά τον θάνατο της μητέρας μου, πριν από επτά χρόνια. Οι δρόμοι μπροστά από τα κόκκινα παραδοσιακά σπιτάκια ήταν σκουπισμένοι σχολαστικά, χωρίς αγριόχορτα και σχεδόν χωρίς κόσμο. Όταν κάποιος, όπως εγώ, ερχόταν από τη μεγαλούπολη, είχε την αίσθηση πως το τρένο είχε φύγει κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη του και πως είχε μείνει ολομόναχος στην αποβάθρα. Έβλεπες τους ανθρώπους εδώ μόνο όταν έπλεναν τα αυτοκίνητά τους, όταν πήγαιναν στις λέσχες τους ή όταν περιποιούνταν τις ορτανσίες στα σιωπηλά προκήπια.

«Καλημέρα, Μάσα!»

«Πώς πάει το σχολείο;»

Και όσο σπάνια εμφανίζονταν οι άνθρωποι, τόσο μεγάλοι ήταν και στην ηλικία. Φορούσαν σκούρα γυαλιά και είχαν άσπρες τρίχες στα μαυρισμένα από τον ήλιο του Ιουλίου χέρια, ενώ οι οικογένειες με παιδιά

ήταν πολύ λίγες. Όλοι αυτοί είτε έμεναν εδώ ανέκαθεν είτε είχαν μετακομίσει τα τελευταία χρόνια στον οικισμό, οπότε δε μετρούσαν τόσο. Τουλάχιστον έτσι φαινόταν, όταν μιλούσε η γιαγιά μου με τις φιλενάδες της γι' αυτούς. Οι υπόλοιποι όμως μετρούσαν. Όσοι έμεναν πάντα εδώ.

Αλλά καθώς δεν τους έβλεπες σχεδόν ποτέ στον δρόμο, μετρούσαν πολύ διακριτικά.

Ήταν τόσο ήσυχα εδώ.

Αθόρυβα.

Ήταν τόση η ηρεμία σ' αυτή τη γειτονιά, που η σιωπή χτυπούσε στ' αυτιά μου σαν σφυρί. Κι όμως, στην πραγματικότητα, δεν ήταν τόσο ήσυχα γιατί όλο και κάποιος υπήρχε που κούρευε το γρασίδι, μπρος πίσω, μπρος πίσω, ορθά κοφτά, αλλά ποτέ τις Κυριακές. Κι εκεί βρισκόμουν εγώ, καθηλωμένη σ' αυτή τη σιωπή του κουρέματος του γκαζόν, έχοντας πολύ λίγα να κάνω και με όλο τον χρόνο του κόσμου.

Τον πρώτο καιρό χαιρόμουν να επισκέπτομαι τους παππούδες μου και μου άρεσαν τα πάρκα αναψυχής, οι μικρές εκδρομές με το ποδήλατο, ακόμη και οι βραδιές μπάρμπεκιου με τους γείτονες ή τα ξερά κουλούρια στο κολυμβητήριο.

Τώρα όμως.

Τώρα όλα ήταν διαφορετικά.

Θα μπορούσα βέβαια να διαβάζω ή να γράφω στις φιλενάδες που είχα πίσω στο σπίτι. Όμως υπάρχουν

στιγμές που όλα αυτά απλώς δε γίνονται, υπάρχουν στιγμές που οι λέξεις που προσπαθείς να διαβάσεις εξαφανίζονται, ακόμη κι αυτές που δεν έχεις προλάβει να γράψεις, ακόμη και τότε καρφώνεις το βλέμμα σου κάπου, στο χαρτί ή σε μια μύγα στον τοίχο ή στο χαλασμένο ρολόι της κουζίνας, που δεν το θεωρεί απαραίτητο να κουνάει τους δείκτες του.

Εδώ πολύ απλά δεν υπήρχε ούτε ένας με τον οποίο θα μπορούσα να κάνω κάτι. Οι γέροι ήταν πολύ γέροι, οι μικρότεροι πολύ μικροί και όλοι όσοι βρίσκονταν κοντά στην ηλικία μου δεν ήθελαν να έχουν να κάνουν μαζί μου. Συγκεκριμένος λόγος για αυτό δεν υπήρχε – ή μήπως υπήρχε; Όλοι όσοι ήταν κοντά στην ηλικία μου και ζούσαν στη γειτονιά των παππούδων μου δε με έδιωχναν, αλλά ούτε και μου έδιναν σημασία όταν με συναντούσαν κάτω από το άρρωστο πλατάνι ή έξω από το σουπερμάρκετ, απλώς γιατί δεν ήμουν μια από αυτούς. Δεν ήμουν ούτε κάποια που μόλις μετακόμισε. Ήμουν κάτι απροσδιόριστο, το οποίο συνδεόταν μ' αυτό τον τόπο για έξι εβδομάδες με έναν τρόπο που κανείς δεν καταλάβαινε, και πολύ περισσότερο εγώ η ίδια.

Παρ' όλα αυτά, όλη την ώρα γύριζα έξω, γιατί μέσα, στους παππούδες μου, δεν υπήρχε τίποτα, ούτε καν ένας κόκκος σκόνης. Και όταν λέω έξω, εννοώ δυο συγκεκριμένα μέρη. Το ένα ήταν το μπλε σπίτι, για το οποίο θα μιλήσω αργότερα, και το άλλο ήταν

η παιδική χαρά στα όρια του οικισμού. Η τελευταία αποτελούνταν κυρίως από άμμο, τόνους άμμου, μέσα από την οποία ξεπρόβαλλαν σκόρπια παιχνίδια: κούνιες, τραμπάλες, καρουσέλ. Κάθε φορά που βρισκόμουν στην παιδική χαρά, και πραγματικά βρισκόμουν εκεί συνέχεια, κάθε φορά λοιπόν καθόμουν με τα ακουστικά μου και το mp3 μου πάνω σ' ένα μικρό ξύλινο κάστρο και άκουγα μουσική, την ίδια ώρα που μερικά τετράχρονα ταλαντεύονταν από μια κρεμαστή γέφυρα του κάστρου μέχρι την τσουλήθρα και έπειτα με άφηναν πάλι στην ησυχία μου.

Υπήρχαν σίγουρα πιο διασκεδαστικά πράγματα στη ζωή, αλλά κι αυτό εδώ δεν ήταν τόσο άσχημο. Από το ξύλινο κάστρο μπορούσες να χαζεύεις τις μητέρες και τις κρυφές φοβισμένες τους ματιές, όταν τα παιδιά τους έπαιζαν στην άμμο με ξένα παιχνίδια. Μπορούσες να δεις τους γονείς που κάπνιζαν ή μιλούσαν στα τηλέφωνα στην άκρη του παιδότοπου, την ώρα που τα παιδιά τους έχωναν με την ησυχία τους την άμμο στο στόμα και που δεν γκρεμοτσακίζονταν από το ξύλινο κάστρο μόνο και μόνο επειδή εγώ είχα καταλάβει την πιο επικίνδυνη και χωρίς κινγκλιδώματα πλευρά.

Δεν ήταν πολλά αυτά, αλλά ήταν κάτι. Έτσι κι αλλιώς, σε τούτη τη γειτονιά δεν μπορούσε κανείς να απαιτεί περισσότερα.

Φυσικά ήμουν πολύ μεγάλη για την παιδική χαρά.

Ήμουν κάποια χρόνια μεγαλύτερη από τους συνήθεις χρήστες αυτής της μοναδικής στον οικισμό νησίδας θορύβου και η γιαγιά μου ντρεπόταν που εμφανιζόμουν τόσο συχνά εκεί. Δεκατριών και να πηγαίνεις στην παιδική χαρά, αυτό ήταν καθαρή ήττα. «Μάσα, στην ηλικία σου!» Αλλά έτσι είχαν τα πράγματα, ακριβώς σε αυτή την ηλικία καθόμουν εκεί, έβλεπα τις ώρες να σέρνονται πάνω στην άμμο, μέχρι που την πρώτη Κυριακή των διακοπών, λίγο πριν από ένα πολύ ζεστό μεσημεριανό τραπέζι, γνώρισα την Ιουλία και τον Μαξ.

3

Η Ιουλία και ο Μαξ Μπράντνερ ήταν οι μόνοι κάτω των εβδομήντα ετών σε αυτό τον οικισμό που μιλούσαν μαζί μου. Βέβαια, ήθελαν τον χρόνο τους με τις λέξεις και για μεγάλα διαστήματα δεν έλεγαν απολύτως τίποτα. Στην αρχή δεν ήταν καν η Ιουλία και ο Μαξ. Στην αρχή ήταν η Ιουλία, το κορίτσι, και ο Μαξ, το αγόρι, περισσότερο δεν μπορούσε να ξέρει κανείς.

Την πρώτη φορά που το κορίτσι με το κίτρινο πουλόβερ φώτισε με την παρουσία του την παιδική χαρά, ο καιρός άλλαζε διαρκώς μεταξύ ισχυρής νεροποντής και καυτής ηλιοφάνειας, σαν να μην μπορούσε να καταλήξει σε μια απόφαση. Για μένα και τα δυο ήταν εντάξει, άλλωστε καθόμουν στο ξύλινο κάστρο μου και είχα μια στέγη πάνω απ' το κεφάλι μου, οπότε η βροχή απλώς έπεφτε εμπρός μου και ο ήλιος μόλις που με άγγιζε.

Στην αρχή δεν πρόσεξα καθόλου αυτά τα δυο παιδιά: την κίτρινη κοριτσιίστικη κηλίδα που κινούνταν

αργά πάνω στην άμμο, συνοδευόμενη από μια ασθμαίνουσα, πιο χοντρή κηλίδα – τους είχα ξεχάσει πριν ακόμη συνειδητοποιήσω την ύπαρξή τους. Έβλεπα μόνο τη βροχή που ήταν διάφανη και μύριζε άμμο, άσφαλτο και λάθος πόλη για διακοπές. Και πιθανότατα θα συνέχιζα να τους αγνοώ, αν το κορίτσι δε σκαρφάλωνε με άνεση στο κάστρο μου, την ώρα που το αγόρι ανέβαινε στο καρουσέλ και στριφογύριζε με ορμή, με τη βροχή να το μαστιγώνει. Το κορίτσι έκαισε δίπλα μου αλλά εγώ έκανα πως δεν την έβλεπα, μόνο δυνάμωσα τη μουσική μου και έστρεψα την προσοχή μου στη βροχή και στο αγόρι πάνω στο καρουσέλ, το οποίο είχε γίνει μούσκεμα και κάπου κάπου το έπιαναν κρίσεις οργής. Ήταν πολύ χοντρός, η κοιλιά του ταλαντευόταν μοιρασμένη σε δύο ισομεγέθη δαχτυλίδια πάνω από το μουσκεμένο παντελόνι, και μπορούσα μόνο να φανταστώ πώς θα φαινόταν αυτός ο νεαρός στις σχολικές φωτογραφίες, άγριος μεν και δυνατός και, παρ' όλα αυτά, σαν να έπρεπε να απολογηθεί για όλες τις συμφορές του κόσμου.

Το κορίτσι με κάρφωσε με το βλέμμα του. Το έπιασα με την άκρη των ματιών μου και δε μου άρεσε, αυτό το βλέμμα που μου διαπερνούσε το κορμί. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει πάνω στη στέγη του κάστρου, μπορούσα ν' ακούσω τις σταγόνες παρά τη μουσική στ' αυτιά μου. Και πιθανότατα ήταν η βρο-

χή αυτή που μου προκάλεσε τέτοια ανησυχία, ώστε να με κάνει να βγάλω τα ακουστικά μου, να γυρίσω στο κορίτσι και να το κοιτάξω καταπρόσωπο.

Εκείνο το πρόσωπο.

Ήταν πολύ όμορφο, και το πρώτο πράγμα που ένιωσα ήταν ζήλια, ζήλια για ένα τόσο ωραίο πρόσωπο. Φαντάστηκα αυτό το πλάσμα στο σχολείο, περιτριγυρισμένο από άλλες χαρούμενες φιγούρες, με φίλες παντού και παρέες στα διαλείμματα και τα πρώτα ραβασάκια. Φαντάστηκα πόσο αγαπητό και πόσο κάθε άλλο παρά άορατο θα ήταν αυτό το πρόσωπο στο σχολείο. Το κορίτσι είχε μακριά καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια με χρυσές πιτσιλιές. Είχε το πολύ πέντε φακίδες στη μύτη, ενώ η μύτη κάτω από αυτές τις φακίδες του καλοκαιριού ήταν μικρή και η άκρη της έδειχνε τόσο ίσια και τόσο πολύ προς τα πάνω, που σίγουρα οι γονείς αυτής της μύτης και όλοι οι συγγενείς, οι φιλενάδες και οι συγγραφείς ερωτικών επιστολών θα ήταν καταγοητευμένοι.

Η δική μου μύτη δε γοήτευσε ποτέ κανέναν. Θα μπορούσες να την περιγράψεις με χίλιες λέξεις, μπορούσες όμως και να πεις απλώς ότι ήταν μεγάλη και στραβή. Τέλος.

Μύτη γαμψή, κανάτα τρυπητή.

Μάσα χαζή, φάτσα στραβή!

Κάποιοι άνθρωποι δεν έδιναν σημασία σε τέτοιες μύτες, εγώ όμως έδινα, γιατί ήμουν κοντή. Είχα κι

εγώ φακίδες και μάλιστα περισσότερες από πέντε, πολύ περισσότερες. Το χρώμα του δέρματός μου ήταν περισσότερο μια μάζα από φακίδες, και αν τα υπολόγιζες όλα μαζί, τη μύτη και το μπόι και τις φακίδες, τότε μπορούσες να πεις πως είμαι πολύ εντάξει άτομο, αλλά όχι πως θα μπορούσα να κερδίσω και κανένα μπουκέτο λουλούδια. Έτσι τουλάχιστον έλεγε η γιαγιά μου. Και ακόμη και αν κάνω λάθος και δεν είχε αναφέρει κάτι περί εντάξει ατόμου, η ατάκα για το μπουκέτο των λουλουδιών προερχόταν σίγουρα από τα δικά της χείλη.

«Ηλίθια βροχή, έτσι;»

Σιγή.

«Δε σ' έχω ξαναδεί εδώ. Αυτός εκεί κάτω είναι ο αδελφός σου;»

Σιγή.

«Μετακομίσατε τώρα τελευταία εδώ; Το προηγούμενο καλοκαίρι δεν είχατε έρθει ακόμη!»

Σιγή.

«Εχ».

Σιγή.

«Γιατί δε λες κάτι;»

Σιγή.

«Κοίτα τον εκεί, χτυπάει τη βροχή. Δείχνει σαν να δέρνει τη βροχή. Τελικά είναι αδελφός σου ή όχι;»

Σιγή.

Και σαν να μπούχτισε η βροχή από τα άγρια χτυ-

πήματα, σταμάτησε, έτσι ξαφνικά. Δεν είχα λογαριάσει πως και τα παιδιά θα είχαν μια τόσο ξαφνική αλλαγή συμπεριφοράς, ειδικά το αγόρι, το οποίο σταμάτησε τρομαγμένο το καρουσέλ και έμεινε να κάθεται ακίνητο, σαν να επρόκειτο να στεγνώσει γρηγορότερα αν απέφευγε κάθε κίνηση.

Στο μεταξύ, η «κίτρινη» άγνωστη με το πρόσωπο-επίκεντρο της σχολικής αυλής, η οποία όλο αυτό το διάστημα μόλις που κάλυπτε το κεφάλι της κάτω από ένα μικρό κομμάτι της στέγης του κάστρου, συνειδητοποίησε ξαφνικά κάτι που εγώ το είχα δει εδώ και ώρα. Η αριστερή πλευρά του πουλόβερ της είχε γίνει μούσκεμα, το κίτρινο σ' εκείνο το σημείο φαινόταν πράσινο και κουρασμένο. Σήκωσε το πουλόβερ και άρχισε να στύβει με τόση απόγνωση το βρεγμένο ύφασμα, που έστρεψα γρήγορα το βλέμμα μου στο χοντρό αγόρι, το οποίο συζητούσε τώρα με δυο άλλα παιδιά, που είχαν ξεπροβάλει από το πουθενά. Ή μάλλον όχι, δε συζητούσε, μόνο τα παιδιά μιλούσαν και ουρλιάζοντας καθήλωναν το βλέμμα του αγοριού στο έδαφος.

«Μωρό ελέφαντας», ούρλιαζαν.

Από την άλλη, το πουλόβερ του κοριτσιού δεν έλεγε να στεγνώσει έτσι απλά, οπότε κι εκείνη το έβγαλε με ένα τράβηγμα από το κεφάλι και κατά λάθος σήκωσε το μπλουζάκι που φορούσε από κάτω, αφήνοντας έκθετη για μερικά δευτερόλεπτα τη γυμνή

κοιλιά της. Ήταν σύμπτωση που εκείνη τη στιγμή το βλέμμα μου ξαναέπεσε στο κορίτσι, κι ας ήταν μόνο για μια στιγμή. Και όταν πέρασε εκείνη η στιγμή, το κορίτσι ξανακατέβασε τρομαγμένο το μπλουζάκι της και με μια κίνηση εξαφάνισε τα τεράστια μοβ και καφέ, περικυκλωμένα με κίτρινο, σημάδια στην κοιλιά της.

4

Υπάρχουν σ' αυτό τον κόσμο περισσότεροι τρόποι να αποκτήσεις μελανιές από όσα είναι τα είδη της σοκολάτας ή τα τηλεοπτικά προγράμματα, και αν έκανε κανείς τον κόπο να καταγράψει όλους αυτούς τους τρόπους, θα κατέληγε με ένα χοντρό βιβλίο. Μελανιές αποκτάς όταν βρίσκεις με το καλάμι το πετάλι κάνοντας ποδήλατο, όταν κάποιος που θέλει να φτάσει κι αυτός πρώτος στο κυλικείο σου βάζει τρικλοποδιά, την ώρα του μεγάλου διαλείμματος. Τις αποκτάς όταν τον χειμώνα αναποδογυρίζεις με το έλκηθρο. Δεν τις γλιτώνεις ούτε όταν κατευθύνεσαι τη νύχτα στο ψυγείο και στον δρόμο βρίσκεις με τον γοφό στο τραπέζι της κουζίνας, και στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε μια στιγμή στη ζωή που αυτά τα μπλε, πράσινα, κίτρινα και καφέ σημάδια να μην παραμονεύουν στην επόμενη γωνία.

Αυτό όμως που δεν μπορούσα καθόλου να φανταστώ έπειτα από την πρώτη μου συνάντηση με

το κορίτσι στην παιδική χαρά ήταν το πώς μπόρεσαν να βρεθούν αυτές οι τεράστιες μελανιές στην κοιλιά, τη στιγμή που ανήκαν σε εντελώς περιέργα σημεία του σώματος. Ίσως το κορίτσι να πήδηξε από τον βατήρα των τριών μέτρων στο κολυμβητήριο χωρίς να προσέξει πως ακριβώς από κάτω της, στο νερό, κολυμπούσε ένα ξεχασμένο παιχνίδι. Ή μπορεί το κορίτσι να κάθισε κάτω από μια μηλιά και μερικά μήλα να έπεσαν στην κοιλιά της, αν και, για να είμαι ειλικρινής, δεν είχα ξανακούσει κάτι ανάλογο.

Δεν ήμουν ευχαριστημένη με τις εξηγήσεις του ξεχασμένου παιχνιδιού και των μήλων, εδώ συνέβαινε κάτι άλλο, κάτι που το κορίτσι έκρυβε κάτω από το μπλουζάκι της και, αν και τότε δεν μπορούσα να το γνωρίζω ακόμη, ένιωθα πως δεν ήταν κάτι καλό.

Όχι, δε θα μπορούσα να το γνωρίζω.

Παρ' όλα αυτά, περίμενα να ξαναδώ τα παιδιά.

Τέσσερις μέρες τα περίμενα.

Όταν ξανασυνάντησα το κορίτσι και το αγόρι, όλα ήταν όπως την πρώτη φορά. Το κορίτσι ανέβαινε σιωπηλό στο ξύλινο κάστρο και το αγόρι στριφογύριζε στο καρουσέλ με μανία. Όλα τα ίδια, ο επόμενος, παρακαλώ. Αλλά μια και αυτή τη φορά δεν έβρεχε, δεν ήμασταν μόνοι μας στον παιδότοπο, όσο κι αν μου φαινόταν κάπως έτσι.

Πέρασε λίγη ώρα προτού το αγόρι πηδήξει από το καρουσέλ και ανέβει με βαριά βήματα στο ξύλινο

κάστρο. Όταν έφτασε, απλώς στάθηκε εκεί, τίποτα παραπάνω, κι αν φαντάζεται κανείς πως το αγόρι και το κορίτσι επιτέλους μίλησαν, τότε σκέφτεται εντελώς λάθος. Το θέμα με την ομιλία το ανέλαβαν οι ίδιοι νεαροί που είχαν εμφανιστεί και την προηγούμενη φορά από το πουθενά.

«Έι, χοντρομπαλά, πόσο τρώει αλήθεια ένας ελέφαντας;»

Δε φαινόταν να έχουν και πολλές ιδέες, πέρα από τους ελέφαντες δεν είχαν κάτι άλλο να προτείνουν. Το αγόρι τινάχτηκε ελαφρά, αλλά έκλεισε τ' αυτιά του και προσποιήθηκε πως δεν υπήρχε τίποτα στον κόσμο πιο σημαντικό από το να τρυπάει με το νύχι του δείκτη του τον πάσσαλο ενός σχεδόν άδειου ξύλινου κάστρου.

Τι κάνουμε όταν κάποιος δέχεται επίθεση και τυχαίνει να είμαστε παρόντες; Κάποτε ο πατέρας μου έζησε μια σκηνή στο λεωφορείο όπου μερικοί νεαροί κορόιδευαν μια γυναίκα. Η γυναίκα καθόταν σε μια άκρη και είχε ένα σημάδι από έγκαυμα στο πρόσωπο, ολόκληρη η αριστερή πλευρά του ήταν κόκκινη, και οι νεαροί σκαρφίστηκαν τουλάχιστον είκοσι βρισιές γι' αυτό. Κάποια στιγμή ο πατέρας μου δεν άντεξε άλλο. Σηκώθηκε από τη θέση του, πήγε και έκατσε δίπλα στην ξένη γυναίκα και της είπε: «Δεν το πιστεύω! Γεια σου. Μα να σε συναντώ εδώ!» Οι νεαροί μαζεύτηκαν.

Παρ' όλα αυτά, η γυναίκα δεν το βρήκε καθόλου εντάξει και είπε επιτακτικά στον πατέρα μου: «Αφήστε με ήσυχη!»

Ο μπαμπάς μου γύρισε εκείνο το βράδυ στο σπίτι κατακόκκινος από οργή και λίγο πιο στενοχωρημένος απ' ό,τι συνήθως, λέγοντάς μου: «Μάσα, καλύτερα να μη βοηθάς κανέναν. Σου το λέω, δεν το αξίζουν». Και ήταν παράξενο να τον ακούω να το λέει, αυτός που είναι σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ και γυρίζει ταινίες κυρίως για ανθρώπους που χρειάζονται επείγοντως βοήθεια.

Εκείνο το αγόρι στην παιδική χαρά δεν το βοηθούσε κανείς. Και καθώς τα μάτια του γέμισαν δάκρυα έπειτα από τόσες βρισιές, μια και δεν άντεχε πια να παριστάνει τον κουφό, τότε άκουσα πρώτη φορά τη φωνή του κοριτσιού. Τρόμαξα για τα καλά γιατί δεν το περίμενα, και όμως το κορίτσι στεκόταν ακριβώς δίπλα μου και μιλούσε δυνατά και καθαρά.

«Καλύτερα να μην του λες τίποτα για ελέφαντες!»

Η Μάσα περνάει τις καλοκαιρινές διακοπές με τον παππού και τη γιαγιά της που ζουν σε μια μικρή ευρωπαϊκή πόλη. Βαριέται αφόρητα και η μόνη της διασκέδαση είναι να παρακολουθεί τα παιδιά να παίζουν στην παιδική χαρά. Εκεί συναντά δύο αδέρφια, την Ιουλία και τον Μαξ, που είναι κάπως φοβισμένα και κλεισμένα στον δικό τους κόσμο. Η Μάσα υποψιάζεται ότι κάτι τρομακτικό συμβαίνει στο σπίτι τους και αποφασίζει να αναλάβει δράση.

Τα οδηγεί σε ένα μικρό μπλε σπίτι, στη μέση ενός χωραφιού με κριθάρι, και τα καθησυχάζει λέγοντάς τους ότι ο πατέρας τους της έχει ζητήσει να τα φροντίσει για λίγο. Όμως, οι μέρες περνούν, ο πατέρας δεν εμφανίζεται και τα παιδιά παραμένουν κλεισμένα στο καταφύγιό τους. Η μοναδική τους επαφή με τον έξω κόσμο είναι η Μάσα.

**Τελικά, ποιος είναι ο «καλός» και ποιος ο «κακός»;
Και τι κρύβεται πράγματι μέσα στο μπλε καταφύγιο;**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 13954

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η